

ΤΟ ΓΑΜΗΛΙΟΝ ΔΩΡΟΝ

— Βεβαίότατα, εἶπεν ἡ μαρκησία· ὁ εἷς εἶνε ἡ ἀνδρεία προσωπεποιημένη, καὶ

ὁ ἕτερος ἢ εὐσπλαγχνία, ἀμφοτέρω δὲ ἡ μετριοφροσύνη.

— Εἰσάγαγε λοιπὸν τὸν ἐπίσκοπον, ὑπέλαβεν ὁ βασιλεὺς ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Νανῶν, ἥτις ἀπέναντι τόσον ρητῆς διαταγῆς δὲν ἐτόλμησε ν' ἀντιτείνῃ καὶ ἀπῆλθεν, ἐνῶ τὸ βλέμμα τοῦ βασιλέως παρηκολούθει αὐτήν.

Μετά τινας στιγμὰς εἰσῆρχετο ὁ Ἰασπίνος περιρρυτός ὑπὸ ἰδρώτος, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχε προφθάσει ν' ἀπομάξῃ ἐντελῶς, μὲ τὰ ἱμάτια κεκαλυμμένα ὑπὸ κονιορτοῦ, μὲ τὰς περικνημίδας ἐφθαρμένας, ἕνεκα τῆς προστριβῆς τοῦ ἐφιππίου καὶ τῶν ἀναβολῶν, καταπεπονημένος, μὲ τὰ ὄμματα ἐκτὸς τῆς κόγχης, μὲ ὕψιν ἀξιοθρήνητον.

Ὅτε ὁ βασιλεὺς εἶδεν ἐμφανισθέντα τὸν τόσον συνεσταλμένον ἐκείνον ἄνδρα, τὸν μετρίφρονα κληρικὸν ἐν τοιαύτῃ ἀταξίᾳ, ἤγειρε τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης κηροπήγιον καὶ ἀνέκραξεν :

— Πόθεν ἔρχεσθε, Θεέ μου, εἰς τοιαύτην φρικτὴν κατὰστασιν ;

— Μεγαλειότατε ! ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος, οὐ τὰς ιδέας ἔτι μᾶλλον συνετάρακτεν ὁ τελευταῖος ἐκεῖνος κίνδυνος, ἔρχομαι . . .

— Πόθεν ;

— Ἐκ Παρισίων, Μεγαλειότατε . . . ὑπῆρχα νὰ ἐπισκεφθῶ μίαν ἐξοχικὴν οἰκίαν . . .

— Ἐξοχικὴν οἰκίαν εἰς Παρισίους !

— Ὅχι, Μεγαλειότατε . . . εἰς Βονδύ.

— Ἀ ! . . καὶ ἐπήγετε ἐφιππος ;

— Ἡ ἄμαξά μου συνετρίβη . . . ἠναγκάσθην νὰ ἐπανέλθω ὁμοῦ μὲ τὸν κύριον Λαθερνῆ . . . καὶ τότε . . .

— Εἰξεύρετε ὅτι σὰς ἐπερίμενα, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ἡ μαρκησία προσερχομένη εἰς βοήθειαν τοῦ ἀμνηχανούντος ἐπισκόπου, καὶ χάριν ἐμοῦ ὑπεφέρατε τόσον.

— Αὐταὶ εἶνε λυπηραὶ περιπέτειαι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς βραδέως ἐκφράζων τὰ συλλυπητήριά του μὲ εὐγένειαν, ἥτις δὲν ἀπέκλειεν οὔτε τὴν περιέργειαν οὔτε τὴν ἀμφιβολίαν.

Εὐτυχῶς ἡ Νανῶν εἰσῆλθεν ἐκ νέου καὶ ἀνήγγειλε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὅτι ὁ κ. Βελαίρ εἶχεν ἔλθει μὲ τὴν κιθάραν του.

— Νὰ περιμένη τὴν ἀναχώρησιν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, εἶπεν ἡ κυρία Μαιντενῶν.

— Ὅχι, ὄχι· ἀφοῦ θὰ μείνω ἐδῶ, θὰ τὸν ἀκούσω εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

Ὁ Ἰασπίνος προσέκλινεν ὅπως ἀποχαιρετίσῃ καὶ ἀπέλθῃ, ἀλλὰ μὲ τοιοῦτο βλέμμα ἐκφραστικὸν πρὸς τὴν μαρκησίαν, ὥστε αὕτη τῷ εἶπε γεγωνυῖα τῇ φωνῇ :

— Μείνατε, σεβασμιώτατε, σὰς παρκαλῶ, ἂν ἀκούωμεν ὀλίγην καλὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν, τοῦτο ὀφείλομεν εἰς ὑμᾶς καὶ πρέπει νὰ μετὰσχῃτε καὶ σεῖς. Μείνατε πλησίον μου.

Ὁ Ἰασπίνος ὑπήκουσεν.

— Θεέ μου ! ἐψιθύρισεν, εὐδόκησον νὰ θυνῇθαι νὰ εἴπω πρὸς αὐτὴν μίαν λέξιν, μίαν μόνον !

Ὁ Βελαίρ εἰσῆλθεν. Ἡ ἐνδυμασία του

ἦτο εὐπρεπεστέρα ἢ ἡ τοῦ ἐπισκόπου, ἀλλ' ἡ μορφή του ἦτο ὡρὰ, καταβεβλημένη. Ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τῆς ἔδρας του προσέβλεψεν ἐπὶ μακρὸν καὶ μετὰ προσοχῆς τὴν θελκτικὴν ἐκείνην μορφήν. Ἡ μαρκησία ὑφίστατο ἀληθῶς βάσανον. Ὁ Ἰασπίνος ἀνέμενε τὴν εὐκαιρίαν ὅπως ψιθυρίσῃ αὐτῇ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶχε ν' ἀνακοινώσῃ. Ὁ Βελαίρ ἦτο συγκεκινημένος καὶ ἡ φωνή του ἔτρεμεν ὡς οἱ πόδες του, ἡ παρουσία δὲ τοῦ βασιλέως κατήνεγκε τὸ τελευταῖον τραῦμα.

— Διατί δὲν ἐφέρετε καὶ τὸν Ρακίαν ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Μεγαλειότατε, ὁ κύριος Ρακίνας δὲν εἶχε προσκληθῇ.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπεν ἡ μαρκησία προσεκτικῇ ἐνταυτῷ καὶ εἰς ὃ, τι ἔλεγεν ὁ βασιλεὺς καὶ εἰς ὃ, τι ἤθελε νὰ εἴπῃ ὁ Ἰασπίνος, τοῦ ὁποίου συνηθάνετο τὴν φλογερὰν ἀνησυχίαν.

— Λοιπὸν, κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς, τί θὰ ἐκτελέσητε διὰ ν' ἀκούσῃ ἡ μαρκησία ;

— Δύο στροφὰς ἐκ τῆς δευτέρας πράξεως τῆς *Γοθολίας*, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν αὕτη, τὴν τοῦ *Κρίου* καὶ τὴν τοῦ *Ἀσεβοῦς*.

— Δὲν τὰς γνωρίζω· ἄς ἴδωμεν, ἀκούω, προσέθηκεν ὁ βασιλεὺς τοποθετούμενος ἀνέτως ἐπὶ τῆς ἔδρας του.

— Ἄν εἴσθε κουρασμένοι, σεβασμιώτατε, εἶπεν ἡ μαρκησία πρὸς τὸν Ἰασπίνον, στηρίχθητε ἐπὶ τῆς ἔδρας μου.

Ὁ Βελαίρ ἔλαβε τὴν κιθάραν καὶ ἤρχισε νὰ τὴν χορδίξῃ. Καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ὄργανον παρουσίασεν εἰς τὸ βλέμμα τοῦ βασιλέως τὴν ἐκ ξύλου λεμονέας ἐπιφάνειαν αὐτοῦ ἐγκεκοσμημένην διὰ χρυσοῦ καὶ μαργάρου καὶ τὴν μελανὴν αὐτοῦ λαβὴν τὴν πλουσίως ἐπεξεργασμένην, ὁ Λουδοβίκος ΙΔ', εἰς οὗ τὸ πνεῦμα ἡ κιθάρα ἐκείνη ἐξῆγειρεν ἀόριστον ἀνάμνησιν, ἔκυψεν αἴφνης πρὸς τὸν Βελαίρ καὶ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ ὄργανου βλέμμα πλήρες ἐκπλήξεως καὶ στοργῆς.

Ὁ Βελαίρ εἶχε βασισθῇ ἐπὶ τοῦ πρώτου τούτου ἀποτελέσματος τῆς κιθάρας του. Ἦτο ἡ τοῦ βασιλέως, ἣν ἡ ἀτυχὴς Βιολέττα εἶχε διατηρήσει ἐντὸς τῆς ἐκ κέδρου καὶ ὀλοσηρικοῦ θήκης της.

Ὁ βασιλεὺς ἐξέτεινε τὴν χεῖρα ὅπως λάβῃ τὸ ὄργανον, εὐθὺς δὲ ὡς τὸ ἔψαυσεν ἐξεταζὼν αὐτὸ μετὰ μελαγχολίας, τὸ ἀνεγνώρισεν. Τὸ σῶμά του ὅλον ἀνεσκίρτησεν ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ τοῦ προσφιλοῦς ἀντικειμένου· μία ἐρώτησις ἀνῆλθεν ἐπὶ τὰ χεῖλη του, ἀλλ' ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς μαρκησίας δὲν ἐτόλμησε νὰ ὁμιλήσῃ. Διότι αὕτη ἄλλοτε τὸν εἶχε συμβουλευσῇ νὰ ρίψῃ τὴν κιθάραν ἐκείνην.

— Ὡραῖον ὄργανον ! εἶπε πρὸς τὸν Βελαίρ παρατηρῶν αὐτὸν μὲ βλέμμα ἀτενές.

— Ἰσπανικόν, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ μουσικὸς ταπεινῶν τὸ βλέμμα καὶ προσκλίνων ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως.

Ἡ μαρκησία οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ ἐκ τοῦ προοιμίου τούτου, τοῦ τόσον ἐνδιαφέροντος τὰ δύο κυριώτερα αὐτοῦ

πρόσωπα. Διεῖδε μόνον ἐν αὐτῷ βραδύτητα, ἥτις τὴν ἀπῆλπιζεν.

Τέλος ὁ Βελαίρ προανέκρουσε, διὰ φωνῆς δὲ ἡρέμα εὐήχου εἰς ἣν αὕτη ἡ ἀβεβαιότης του προσέθετεν ἀνέκφραστον θέλητρον ἤρχισε νὰ ψάλλῃ.

Ἡ μουσικὴ ἦτο γλυκυτάτη. Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ κρίνου, τοῦ *ἐγκαλλωπισματος τῆς φύσεως*, τὸ ὁποῖον βλαστάνει *προφυλαττόμενον* ἀπὸ τοῦ βορρᾶ, ὑπαινιγμοῦ χαριεστάτου τῶν ἐν Σαῖν-Σὺρ ἀνατρεφόμενων νεανίδων μακρὰν τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἐπηρείας τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων.

Κατὰ τοὺς πρώτους ἤχους πάντες ἠκροάσθησαν· ἀλλὰ περὶ τὸ τέλος τὸ ἄσμα ἀπέκτεσε χαρακτῆρα ἐντονώτερον, ἡ φωνὴ τοῦ ψάλτου ἐγένετο ὀξεῖα, ἡ δ' εὐήχος καὶ ἔντεχνος ὑπήχησις ἐπλήρωσεν ὅλην τὴν αἴθουσαν.

Ὁ βασιλεὺς εἰς ἄκρον ἀγαλλόμενος, διότι ἤκουεν ἐξαίρετον μουσικὴν καὶ ὠραίους στίχους συνοδευομένους ὑπὸ τῶν ἡχῶν τῆς κιθάρας ἦν τόσον εἶχεν ἀγαπήσῃ, ἐξεδήλωσε θορυβωδῶς τὴν εὐαρέσκειάν του. Ὁ Βελαίρ ἀφέθη ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν ἑξαψιν τῆς τέχνης του.

Ἡ μαρκησία, ἥς τὸ βλέμμα παρηκολούθει διαρκῶς τὸν βασιλέα, ἐπωφελήθη θορυβώδους τινος *crescendo* διὰ νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν Ἰασπίνον :

— Κύψατε καὶ εἰπατέ μου ὅ, τι ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῇτε.

Ὁ ἐπίσκοπος ἐκλινεν, ἐνῶ ὁ μουσικὸς ἐξετέλει ἡχηρὰς ὑπηγήσεις.

— Ὁ Λουδοά, εἶπεν, ἔπεμψε τὸν Δεβῶτ εἰς τὸ χωρίον Λαθερνῆ.

Ἡ μαρκησία ἐφρικίασεν.

— Λοιπὸν ; ἐψιθύρισεν ἐναγωνίως.

— Αὐτὸς ἐπέστρεψε συνοδεύων μίαν ἄμαξαν κλειστήν, τὴν ὁποίαν ἐπήγε νὰ συναντήσῃ ὁ Λουδοά αὐτοπροσώπως.

— Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἄμαξαν ; . . ἠρώτησεν ἡ μαρκησία μετὰ τοιαύτης ἀκατανικήτου ἀγωνίας, ὥστε ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ βασιλέως.

— Τί τρέχει, μαρκησία ; διατί δὲν ἀκούετε ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς διακόπτων τὸν ψάλτην.

— Πῶς ὄχι ; ἀπήντησεν ἡ μαρκησία τεταραγμένη ὁπωσοῦν· ἴσα ἴσα ἐξέφραζα πρὸς τὸν ἐπίσκοπον τὸν θαυμασμόν μου.

Τὸ πρῶτον τεμάχιον ἐτελείωσεν ὁ βασιλεὺς συνεχάρη τὸν μουσικὸν καὶ ἡ μαρκησία ἐπίσης, ἀλλὰ τόσον μηχανικῶς, μὲ ἐκφράσεις τόσον ὑπερβολικὰς, ὥστε οὐδὲ μέτρον οὐδ' εὐστοχίαν εἶχον οἱ λόγοι της. Εὐτυχῶς ὁ βασιλεὺς προσεῖχεν ἐκ νέου εἰς τὴν κιθάραν.

Συνελθοῦσα ἡ κυρία Μαιντενῶν ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ στροφὴ τοῦ *Ἀσεβοῦς* ἦτο ἔτι ὠραιοτέρα καὶ συνέστησεν αὐτὴν εἰς τὴν προσοχὴν τοῦ βασιλέως.

Ἦτο τὸ τοιοῦτο διαταγὴ διὰ τὸν Βελαίρ. Ἦδη αὐτὸς ἔστρεψε κρυφίως τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ὠρολόγιον, τοῦ ὁποῖου ὁ ὠροδείκτης προσῆγγιζεν εἰς τὴν ἐνδεκάτην ὥραν καὶ πρὸς τὸ παράθυρον ὅπερ κατὰ διαλείμματα συχνὰ ἐφώτιζον πελιδναὶ ἀστραπαὶ. Κατείχετο ὑπὸ ἀκουσίου

νευρικής ἀνησυχίας· ἐφαινότο ὥσπερ παρακαλῶν τὸν βασιλέα νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτῷ νὰ τελειώσῃ, ἀπέμικσε δὲ τὸ μέτωπον ἐφ' οὗ ἀνέθροσκον ρανίδες ἰδρωτός.

— Τὴν στροφὴν τοῦ Ἀσεβοῦς, παρακαλῶ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὅστις δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως θίξῃ τὰς χορδὰς καὶ ἐνδομύχως ᾠκτερεῖ τὴν θυσιασθεῖσαν μουσικὴν τοῦ κλίσιν.

Ὁ Βελαιρ ἀνέλαβε τὴν κιθάραν· ἡ μουσικὴ τὴν φορὰν ταύτην ἦτο ζωηρὰ ἐπηρμένη· δὲν ἐψάλλον, ἀλλ' ἠπεύλει μετὰ φοβερῶς εἰρωνείας.

Τρυφήσωμεν καὶ ᾄσωμεν!

Ὁ ὄμιλος τῶν ἀσεβῶν κρῶζει μὲ δύσχον φωνήν.

Εἰς ἀνθ' καὶ ἄρώματα, ἀφ' ἡδονῆς εἰς ἡδονὴν

Ἀμέρμηνοι ριφθώμεν!

— Καὶ ποῖος ἦτο εἰς τὴν κλειστὴν ἀμαξάν· ἠρώτησεν ἡ μαρκησία τὸν Ἰασπίνον.

— Πρέπει νὰ τὸ μάθητε τὴν νύκτα ταύτην, ἀπήντησεν ὁ ἐπίσκοπος, διότι ἂν ἡ ἰδέα, ἥτις μοῦ ἐπῆλθε πρὸ ὀλίγου, ἐπαληθεύσῃ...

— Ποῖος λοιπόν;

— Ὑπάρχει ἀκόμη κάποιος, ὅστις δύναται νὰ γνωρίζῃ τὸ μυστικόν.

Ἀλγιδῶν ὄξεϊα, ὥσπερ σιδήρου πεφυρακτωμένου ἐπαφή, διήλθε διὰ τοῦ ἐγκεφάλου τῆς μαρκησίας.

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ

Δραματικώτατον ἔργον

τῶν ΕΡΜΑΝΝ-ΣΑΤΡΙΑΝ

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΣΟΥΒΕΣΤΡ

ΛΕΥΚΗ ΚΑΠΕΛΟΥ

Ἱστορικὸν διήγημα

[Τέλος]

— Πῶς; ἠρώτησεν ὁ Καπέλος ἀνήσυχος.

— Ἀς ἔλθῃ. Κατέχω ἀσφαλὲς μέσον διὰ νὰ τὴν κάμω νὰ συγκατανεύσῃ.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ κόμης ἐδίσταζεν,

— Εὐρίσκομαι ἐνταῦθα ἐν ὀνόματι τῶν Δέκα, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης σοβαρῶς.

Ὁ γέρον ἐστείλεν ἵνα καλέσωσι τὴν θυγατέρα του. Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸ μέλος τοῦ συμβουλίου,

— Τώρα θὰ ἔλθῃ, εἶπεν. Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, ἐστὲ ἐπιεικὴς πρὸς αὐτήν. Πρὸ ἔτους τὴν βλέπω θνήσκουσιν ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν καὶ ἐν τούτοις πρὸ ἔτους, τὰ χεῖλη μου δὲν ἤγγισαν τὸ μέτωπόν της, αἱ χεῖρές μου δὲν ἐθώπευσαν τὴν κόμην της. Ἀπεκλήρωσα αὐτὴν πάσης φιλοστοργίας διὰ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς θελήσεις τοῦ συμβουλίου καὶ τύχῃ παρ' αὐτῆς ὅτι τῇ ἐξήτουν!.. Ἐν ὀνόματι παντός, ὅ,τι ἐπραξά καὶ ὅ,τι ὑπέφερα φεισθῆτε τοῦ παιδίου τούτου.

Ὁμιλῶν οὕτως ὁ κόμης, εἶχεν ἐνωμένους τὰς χεῖρας, τὰ δάκρυα ἔρρεον τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἦσαν καταβιβασμένοι.

Ὁ Ἰουλιάνης τὸν ἐθεώρησε μετ' εἰρωνικῆς τινος ἐκπλήξεως.

— Μὴ φοβεῖσθε τίποτε, εἶπε τέλος. Οὐδόλως θὰ βιάσωμεν τὰς θελήσεις τῆς δεσποινίδος, ἡ δὲ συγκατάθεσις ἦν ἀνεκτόμενη, ἀπ' αὐτῆς θέλει προέλθῃ.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἡ Λευκὴ εἰσῆλθεν· ἰδοῦσα ὅμως τὸν Ἰουλιάνην ἔστη καὶ ὠχρίασεν.

— Δεσποινίς, εἶπεν οὗτος ὑποκλιθεῖς, ἦλθον νὰ ἐρωτήσω τὸν κόμητα τί ἔτυχε τέλος παρὰ τῆς θυγατρὸς του.

— Καὶ τί ἀπεκρίθη ὁ πατήρ μου, κύριε; ἠρώτησεν ἡ Λευκὴ διὰ φωνῆς τρεμούσης.

— Ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ ἦτο ἀνηλεὲς πρὸς αὐτόν, ὅπως ὑπῆρξεν ἀφρων καὶ δι' ἐαυτήν.

Ἐκείνη ἐστράφη πρὸς τὸν γέροντα.

— Σκληροῦς λόγους εἶπατε, πάτερ μου, εἶπεν, ἀλλ' εἰμαι ἀξία τούτων.

— Διὰ μιᾶς λέξεως δύνασθε ν' ἀποδώσῃτε εἰς τὸν κόμητα τὴν τιμὴν καὶ τὴν χαράν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰουλιάνης. Πρὸς τί ἡ μακροτέρα ἀντίστασις; Ἐκεῖνος ὅστις σᾶς ἔκαμε νὰ λησμονήσῃτε τὴν θέσιν σας καὶ τὴν ὑπακοήν σας οὐδὲν θὰ ὠφεληθῇ ἀπ' αὐτοῦ, μὴ τὸ ἐλπίζετε πλέον.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Λευκὴ ὠχρίασα, ὄχι, κύριε, δὲν τὸ ἐλπίζω πλέον, διότι ἐκεῖνος περὶ οὗ ἐλαλήσατε εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐξουσίαν σας, καὶ γνωρίζω τὸ σύμβολον τοῦ συμβουλίου τῶν Δέκα! Ἀντὶ τῆς πλάστιγγος τῆς δικαιοσύνης φέρει πέλεκυν εἰς ἐκάστην χεῖρα! Διὰ τοῦτο δὲν τηρῶ τὴν πίστιν μου πρὸς ζῶντα ἀλλὰ πρὸς νεκρόν, καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲν θέλει μὲ ἀπαλλάξῃ ταύτης.

— Ἀνωφελὲς νὰ προσποιεῖσθε, δεσποινίς, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης ἡσύχως. Γνωρίζετε ὅτι ὁ Ματθαῖος ζῇ.

Ὁ Καπέλος ἔκαμε κίνημα, ἡ δὲ Λευκὴ ἔρρηξε κραυγὴν.

— Ἀλήθεια; εἶπεν.

— Μήπως εἶχτε ἀμφιβολίαν;

— Ὁ Ματθαῖος ζῇ!

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰουλιάνης, ἂν δὲ τὸ ἠγνοεῖτε ἡ ἀντίστασις σας δὲν θὰ ἦτο τόσο μεγάλη.

— Πῶς;

— Ἀκούσατε, δεσποινίς, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης μετ' ὑπεροπτικῆς χειρονομίας. Οὐδόλως θὰ προσπαθῇσωμεν νὰ μάθωμεν τίς σᾶς ἐγνωστοποίησε τὴν τύχην τοῦ ἀνθρώπου τούτου, εἶναι ἀσήμαντον, διότι αἱ ἀρνήσεις σας ἀποδεικνύουσι τὰς ἐλπίδας σας, ἀλλ' ἂν ἡ δημοκρατία εἶναι ἐπιεικὴς πρὸς τὰ παραπτώματα, τιμωρεῖ ὅμως τὴν ἐπίμονον ἀπειθειαν. Προσέξατε μὴ κουρασθῇ καὶ μήπως βλέπουσα, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ φυλακισμένου τούτου εἶναι πρόσκομμα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων της, ἀποφασίσῃ νὰ συντρίψῃ τὸ πρόσκομμα.

— Τί ἐννοεῖτε; ἀνέκραξεν ἡ Λευκὴ περίτρομος.

— Ἀπεφασίσθη, δεσποινίς, ἵνα ὁ Ματθαῖος μὴ ἐμποδίσῃ ἐπὶ πλέον τὴν ἐκτέλεσιν γάμου ἀναγκασίου εἰς τὴν δημοκρα-

τίαν. Ὑπακούσατε, ἂν θέλετε νὰ ζήσῃ!

— Πῶς! θὰ τολμήσῃτε...

— Τὸ συμφέρον τῆς Βενετίας εἶναι ὁ ὑπέρτατος νόμος, εἶπεν ὁ ψυχρὸς ἀνὴρ μετὰ φοβερῶς γαλήνης.

Ἡ Λευκὴ τὸν παρετήρησεν.

— Ἀδύνατον, εἶπεν. Οὐδόλως θὰ πράξωσι τὴν ἀνανδρίαν νὰ τιμωρήσωσιν ἄλλον διὰ τὴν ἀρνησίαν μου... Θέλετε νὰ μ' ἐκφοβίσῃτε, ἡ ζωὴ τοῦ Ματθαίου δὲν θὰ κινδυνεύσῃ.

— Εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σας, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης ψυχρῶς.

— Ὅχι, ἀδύνατον, ἀνέκραξεν ἡ νεῆνις ἑξαλλος. Ἀρνούμαι, ἀρνούμαι...

Ὁ Ἰουλιάνης ἠγέρθη.

— Τότε, εἶπε, προσεύχεσθε ὑπὲρ αὐτοῦ, δεσποινίς.

Καὶ πλησιάζας τὴν ἔντρομον νεάνιδα,

— Ὑπῆρξατε ὀλεθρία πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, Λευκὴ Καπέλου, εἶπε διὰ σοβαρῶς φωνῆς. Πρὶν σᾶς γνωρίσῃ ἔζη εὐτυχὴς ἐν τῇ ἀφάνειά του. Ἐν βλέμμα σας ἐστοίχισε πρὸς αὐτὸν τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν του... Νομίζετε ὅτι ταῦτα δὲν εἶναι ἀρκετὰ;... Ἔστω!.. θὰ στοιχίσῃτε πρὸς αὐτὸν ἀκριβότερα.

Ἡ νεῆνις περίτρομος ἔτεινεν ἀμφοτέρους τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Ἰουλιάνην.

— Ὅχι, εἶπεν, ὄχι, δὲν θέλω... σώσατέ τον...

— Τότε θὰ ὑπακούσῃτε;

Ἐκείνη ἐθεώρησε περίξ αὐτῆς καὶ συλλέξασα πάσης τὰς δυνάμεις της, ἀπεκρίθη σιγᾷ.

— Θὰ ὑπακούσω.

Ὅτε ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας ὁ Καπέλος, παρακολουθήσας μετ' ἀνεκφράστου αγωνίας τὴν ἀνωτέρω σκηνήν, ἠνέφξε πρὸς αὐτὴν τὰς ἀγκάλας του, ἐν ταῖς ὁποίαις ἐκείνη ἐρρίφη, καὶ ἀμφοτέροι ἐμείναν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς συνεσφιγμένοι.

Τέλος ἡ νεῆνις ἀπεσπάρθη αὐτῶν καὶ ἐπανέλαβεν.

— Θὰ ὑπακούσω, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον.

— Ποῖον;

— Νὰ ἐλευθερωθῇ... οὐχὶ δὲ νὰ μείνῃ ἐν Βενετίᾳ, διότι θὰ τὸν φονεύσῃτε, ἀλλὰ νὰ τῷ δοθῇ ἡ ἐλευθερία ν' ἀναχωρήσῃ.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης.

— Δότε μοι τότε ὑπογεγραμμένην τὴν διαταγὴν τῆς ἐλευθερίας του!

Τὸ μέλος τοῦ συμβουλίου τῶν Δέκα ἐφάνη ἐνδοιάζον ἐπὶ μακρόν, εἶτα τέλος ἀπεφάσισε καὶ ἐπραξέ τὸ αἰτούμενον.

Ἡ Λευκὴ ἔλαβε τὸν χάρτην ὃν ἐκεῖνος ἔγραψε καὶ ὑπέγραψε καὶ πλησιάζασα τὸν Καπέλον ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτοῦ.

— Πάτερ μου, εἶπεν, ἰδοὺ με εἰς τοὺς πόδας σας ἑτοιμὸς νὰ ὑπακούσω πρὸς ὑμᾶς, πρότερον ὅμως κάμετέ μοι τὴν χάριν ἥν θὰ σᾶς ζητήσω... ὦ πάτερ μου... λάβετε τὸν χάρτην τοῦτον... τὸν ὁποῖον ἐπλήρωσα ἀντὶ πάσης τῆς εὐτυχίας μου καὶ ὅλων τῶν ἐλπίδων μου! Σᾶς τὸν ἐμπιστεύομαι καὶ σᾶς παρακαλῶ θερμῶς νὰ ἐκτελέσῃτε τὴν διαταγὴν τὴν ὁποίαν ἀναφέρει... Δὲν θὰ ἐπιθυμήσῃτε βεβαίως νὰ γείνῃ ἀνωφελὴς ἡ θυσία μου! δὲν θὰ